

„Pozor! Stopaj!“

In Jožko zavihti golo sabljico v roki.

Matijček pa prav krepko udari po bobnu tako, da so se zbudili celo dedek, ki so bili ravnokar zadremali v zapečku.

„Stoj! — Stopaj!“ je kričal Jožko.

Poleti je videl požarno brambo, kako je korakala. Tako se je naučil tudi poveljevati.

In ta trojica je korakala, kakor korakajo vojaki. Vsaj mislil si je vsak, da je vojak. Hodili so okoli mize, kjer sta stali Rezika in Micika in še vedno gledali podobne. Bili sta tako zatopljeni, da se nista prav nič brigali za vojake. Saj sta jih tudi že večkrat videli, ko so razgrajali po sobi.

Pri teh vojaških vajah so še dobili otroke starši, ko so se vrnili od polnočnice. Sosedovi so ostali še nekaj časa pri Žerinovih. Pravili so, kako prijetno in lepo je bilo nocoj v cerkvi. — No, naši vojaki so postali trudni, in oči so jim lezle skupaj. Tudi Micika in Rezika sta se utrudili pri podobah in sta zadremali. Zato so jih spravili spat.

Drugi dan pa so se zopet pogovarjali Jožko, Janko in Matijček, kako je prijetno korakati: če je na mizi poprtnik, in sveče goré v njem. *Kompoljski.*

V r a b e c.

Na drevesu vrabec
Zrna šteje,
Na dvorišču mačka
Se mu smeje.

Kuram rad pojedel
On bi zrna,
A skrbi mu dela
Mačka črna.

Hitro jo potegne
Proč od pasti,
Ter si modro misli:
„Nočem krasti!“

Slavko Slavič.

